

JANA HORKELOVÁ

DŮM
BEZ
HODIN
ČTVRTÁ NOC

PSYCHOLOGICKÝ THRILLER

Obsah

Dům bez hodin- Čtvrtá noc.....	2
ÚVOD.....	2
KAPITOLA 1.....	3
KAPITOLA 2.....	15
Závěr.....	70
Epilog.....	71
Dozvuk.....	73
Poděkování.....	74
O autorce.....	74
Právní ujednání.....	75

Dům bez hodin- Čtvrtá noc

ÚVOD

Eliška vypíná motor a ještě několik vteřin zůstává sedět, jako by doznívající vibrace pod kapotou byly posledním spojením se světem, který nechala za sebou, a když ticho konečně zapadne na své místo, ucítí v hrudi zvláštní tlak, jemný, ale vytrvalý, jako by se vzduch kolem ní nepatrně zahustil a přiblížil o krok blíž. Dlaně má stále položené na volant, klouby lehce zbělené od sevření, a srdce jí bije rychleji, než by odpovídalo obyčejnému příjezdu do zapomenuté horské obce, přestože se snaží přesvědčit samu sebe, že je to jen únava z cesty, jen vyčerpání z posledních měsíců, které se jí lepí na kůži jako druhá vrstva oblečení. Přes čelní sklo sleduje náves zahalenou mlhou, nízkou a línou, která se drží těsně nad zemí a rozmazává obrysy domů s pevně staženými okenicemi, jako by se tu nikdo nedíval ven už celé roky. Pohled jí nakonec sklouzne ke kostelní věži, která vystupuje z šedi jako kostra něčeho staršího než samotná vesnice, a ona na ni hledí déle, než je nutné, dokud si neuvědomí, že místo ciferníku je ve zdi jen tmavý kruh, prázdný otvor bez ručiček a bez čísel, a ten obraz ji zasáhne nečekaně prudce, protože věž bez hodin působí jako tělo bez pulzu.

Když otevře dveře auta, štěrk pod botami zapraská ostře a ten zvuk se odrazí od domů a vrátí se zpět s nepatrným zpožděním, které jí projede po zádech jako chladný prst. Vzduch je vlhký, cítí kámen, staré dřevo a pod tím vším něco těžkého, co nemá jasnou vůni, spíš přítomnost, jako dlouho uzavřená místnost, do které se vstupuje opatrně. Přichází ke dveřím chalupy a dřevo pod jejími prsty je drsné, popraskané, klika studí a ten chlad jí vystoupá až do zápěstí, jako by jí tělo chtělo připomenout, že každé otevření má svůj následek. Zaváhá jen na okamžik, pak odemkne a dveře se s hlubokým vrznutím otevrou, zvuk se protáhne chodbou a zůstane v ní viset o zlomek vteřiny déle, než by měl.

Uvnitř je chladněji, než čekala, ale vzduch není zatuchlý. Naopak. Je v něm slabá stopa kávy, jemná, téměř čerstvá, a ta vůně se jí dotkne rychleji než myšlenka, že tu přece nikdo být nemá. Vejde do kuchyně a na stole stojí hrnek, obyčejný, bílý, s tenkou prasklinou po obvodu, na dně tmavá tekutina, která se leskne v matném světle od okna. Natáhne ruku a dotkne se porcelánu a ucítí vlažnost, která do opuštěného domu nepatří, a její srdce se v tu chvíli rozběhne prudčeji, jako by tělo reagovalo dřív než rozum. Sáhne po telefonu, spíš instinktivně než z potřeby, a při pohledu na displej si uvědomí, že čas neodpovídá hodinám na jejím zápěstí, rozdíl několika minut je drobný, téměř směšný, a přesto jí projede tělem ostrý neklid, protože čas je jedna z mála věcí, které považuje za pevné. Když zvedne oči, pohled jí sklouzne k lednici, kde magnet drží papír, a už při prvním pohledu ví, že ho nechce číst. Písmo pozná dřív, než se přinutí přečíst slova, ten sklon písmen, tlak v tazích, drobné zadrhnutí u písmene t. „Tentokrát zůstaň déle.“ Věta se jí rozleje v hrudi jako studená voda, protože ví, že je její, a zároveň si nedokáže vybavit jediný okamžik, kdy by ji psala.

Stojí v tichu domu, papír drží mezi prsty a cítí, jak se jí dech zkracuje, jak jí srdce buší o něco silněji, než by mělo, a poprvé ji napadne myšlenka, kterou se snaží okamžitě potlačit: že tohle nemusí být začátek, ale návrat.

KAPITOLA 1

Eliška nechá papír na stole a chvíli na něj hledí, jako by čekala, že se písmo před jejíma očima promění, že se tahy roztečou nebo přeskupí do jiné věty, která bude dávat smysl, jenže slova zůstávají stejná, klidná, nehybná, a právě ta jejich samozřejmost ji zneklidňuje víc než cokoli jiného. Položí list zpátky pod magnet, tentokrát pomaleji, a ustoupí o krok, jako by si chtěla dát odstup nejen od papíru, ale i od myšlenky, že tu kdy stála dřív. Dům kolem ní mlčí, jen někde v trámech lehce zapraská dřevo, zvuk je krátký a obyčejný, ale v tom tichu zní hlasitěji, než by měl. Přesune se do obývacího pokoje a otevře jedno z oken, aby dovnitř pustila víc vzduchu, víc reality, ale chlad, který pronikne dovnitř, je stejný jako předtím, jen o něco ostřejší, a ona má náhle pocit, že dům si drží vlastní teplotu, vlastní rytmus, nezávislý na venku.

Prochází místnostmi pomalu, záměrně, dotýká se stolů, opěradel židlí, rámu dveří, jako by potřebovala potvrzení, že všechno je hmotné, pevné, že nic z toho není jen kulisa. V ložnici si všimne lehkého prohloubení na matraci, sotva patrného, ale dostatečného na to, aby si položila otázku, jestli je to jen otisk předchozích nájemníků, nebo něco novějšího. Otevře skříň, dřevo zavrže, uvnitř visí prázdná ramínka a na dně je složená deka, která voní mýdlem, čerstvěji, než by odpovídalo domu, jenž má být půl roku prázdný. Ten detail ji znovu bodne, drobně, ale vytrvale, a ona si uvědomí, že každá drobnost, která by jindy byla bezvýznamná, tu získává jinou váhu.

Vrátí se do kuchyně a začne si vybalovat věci, pomalu, systematicky, jako by struktura pohybu mohla vyvážit nejistotu, která se jí usadila pod kůži. Položí knihu na stůl, hrnek do dřezu, kartáček do koupelny, a při každém tom drobném aktu má pocit, že tím prostor trochu označuje, že mu vtiskuje svou přítomnost, aby si ho přivlastnila. Přesto někde hluboko v ní zůstává pocit, že tohle místo není neutrální, že si nenechá všechno jen tak přepsat.

Když se odpoledne začne pomalu sklánět k večeru, světlo v místnostech se mění, přechází z šedé do měkkého zlatavého tónu a pak znovu bledne, až se stíny v rozích prodlužují a splývají. Eliška si sedne ke stolu s šálkem čaje, který už téměř vychladl, a dívá se na protější stěnu, kde světlo kreslí nepatrné pohyby podle toho, jak se venku posouvají mraky. Její mysl se pokouší vrátit k praktickým otázkám, k tomu, co tu bude dělat, jak si rozvrhne dny, jak si nastaví režim bez e-mailů a bez hluku města, ale myšlenky se jí rozbíhají jinam, stále dokola k té větě na papíře, k pocitu, že čas se tu nechová zcela přirozeně, k obrazu věže bez hodin.

Zvedne se a přejde znovu k oknu. Náves je prázdná, mlha se téměř rozplynula a domy stojí v tichu, které nepůsobí opuštěně, ale uzavřeně, jako by za okenicemi někdo byl a jen se rozhodl nevyhlédnout. Ten pocit není konkrétní, není podložený žádným pohybem, žádným zvukem, jen tichým napětím ve vzduchu, které se jí dotýká stejně jemně jako před chvílí chlad kliky.

Eliška si náhle uvědomí, že od chvíle, kdy přijela, nepotkala jediného člověka. Ani psa. Ani náhodný pohled za oknem. Ta absence je tak čistá, až se stává přítomností, a ona cítí, jak se jí do hrudi vrací onen jemný tlak, který zaznamenala už při vypnutí motoru. Jako by místo samo dýchalo pomaleji než zbytek světa.

Večer se usazuje tiše a nenápadně a ona ví, že první noc na novém místě bývá vždy zvláštní, že tělo potřebuje čas, aby přijalo jiný prostor, jiné zvuky, jiný pach vzduchu. Přesto se jí pod touto racionální vrstvou usazuje něco dalšího, tichá otázka, kterou zatím nevysloví nahlas: jestli si tenhle dům zvyká na ni stejně, jako si ona zvyká na něj.

A právě v tom tichém, nenápadném vyrovnávání dvou přítomností začíná první večer opravdu působit jinak než obyčejný začátek.

Eliška zůstává stát u okna déle, než je nutné, prsty má opřené o chladné sklo a sleduje, jak se světlo venku pomalu vytrácí, aniž by dokázala určit přesný okamžik, kdy se z odpoledne stává večer, protože přechod je příliš plynulý, téměř nepostřehnutelný, jako by den nechtěl přiznat, že končí. Náves zůstává prázdná, žádné kroky, žádné otevření dveří, žádný vzdálený hlas, a ta čistota prostoru ji začíná tížit víc než by měla, protože i v nejmenší vesnici by měla existovat náhoda, zvuk, pohyb, drobný důkaz života. Odtáhne ruku od skla a na okamžik má pocit, že

na něm zůstává otisk její dlaně déle, než by měl, jako by se chlad držel její kůže a nechtěl ji pustit.

Vrátí se ke stolu a usedne pomalu, jako by tím pohybem chtěla uzemnit vlastní myšlenky, a snaží se dát večeru nějaký řád, rozhodne se připravit si jednoduchou večeři, nakrájí chléb, otevře sýr, nalije si vodu do sklenice, a při těch obyčejných úkonech si všímá, jak hlasitě zní každý drobný zvuk, jak nůž škrábne o talíř, jak voda narazí do skla, jak se židle lehce pohne po podlaze. Dům reaguje na každý pohyb, ale jinak zůstává uzavřený, bez vlastní iniciativy, bez náhlého vyrušení. To ticho je teď jiné než při příjezdu, není už jen hutné, je spíš natažené, jako tenká blána, která může kdykoli prasknout.

Když dojí, uklidí nádobí téměř obřadně, pomalu, pečlivě, a při tom si uvědomí, že se snaží vytvořit rytmus, který by přehlušil neurčitý neklid. Otočí se směrem k chodbě a na okamžik má pocit, že prostor mezi kuchyní a obývacím pokojem je o něco temnější než zbytek domu, přestože světlo lampy dosahuje až tam, a ten rozdíl je sotva patrný, spíš pocit než skutečnost. Zůstane stát a pozoruje ten úsek, jako by čekala, že se něco pohne, že se stín posune, že se objeví drobný důkaz toho, že její instinkt není planý, ale nic se nestane, a právě ta nehybnost ji přiměje nadechnout se hlouběji, než bylo třeba.

Rozhodne se projít dům ještě jednou, pomalu, místnost po místnosti, jako by kontrolovala hranice, ložnice zůstává stejná, matrace hladká, závěsy těžké, koupelna chladná a vlhká, voda z kohoutku teče čistě a bez přerušení, nic tu nenaznačuje, že by prostor měl vlastní vůli. Přesto si při návratu do obývacího pokoje všimne, že papír na lednici není přesně v té poloze, v jaké ho nechala, roh je lehce ohnutý jiným směrem, a ona si není jistá, jestli je to jen důsledek průvanu z otevřeného okna, nebo jestli si jeho umístění pamatuje jinak. Ten drobný detail je natolik nepatrný, že by ho mohla ignorovat, ale nedokáže to, protože právě takové drobnosti jsou teď hlasitější než cokoli jiného.

Zastaví se u lednice a bezmyšlenkovitě papír narovná, přitiskne ho pevněji pod magnet, jako by tím chtěla potvrdit, že věci zůstávají tam, kde mají být, a při tom si uvědomí, že celý večer tráví tím, že opravuje něco, co se sotva pohnulo. Ten postřeh ji zasáhne tiše, bez dramatu, ale s nečekanou ostrostí, protože si náhle uvědomí, že tohle místo ji nutí být bdělejší, než by chtěla, nutí ji sledovat každý detail, jako by čekalo, že něco přehlédne.

Když konečně zhasne lampu v obývacím pokoji a nechá svítit jen malou lampičku v ložnici, tma se nerozprostře náhle, ale vplíží se do rohů místností a pomalu je vyplní, a Eliška cítí, jak se jí tělo znovu napíná, přestože si to nechce přiznat. Leží na posteli a dívá se do šera, které se usazuje pod stropem, a přemýšlí, jestli první večer někde jinde probíhá úplně stejně, nebo jestli už dávno vstoupila do prostoru, kde se běžné věci jen tváří obyčejně.

A právě v té chvíli, kdy si říká, že nic víc se dnes nestane, že noc bude klidná a dům se vrátí do nehybnosti, ucítí něco téměř neznatelného, sotva patrný posun ve vzduchu, jako když někdo přejde kolem zavřených dveří a proudění se na okamžik změní, a její srdce reaguje dřív než mysl, zrychlí, ztuhne, a ona otevře oči do tmy s pocitem, že dům možná přece jen nespí stejně jako ona.

Eliška zůstává ležet bez pohybu a nechává oči otevřené déle, než je příjemné, protože nechce mrknout ve chvíli, kdy by se něco mohlo pohnout, přestože si rozumem opakuje, že žádné něco tu není, že proudění vzduchu má své fyzikální vysvětlení a že staré domy reagují na změnu teploty téměř neznatelným posunem, který lidské tělo snadno přecení. Přesto cítí, jak se jí kůže na předloktích lehce napíná, jako by čekala na dotek, který nepřichází, a v tom očekávání je cosi vyčerpávajícího, cosi, co jí připomene, jak dlouho už je ve střehu, jak od okamžiku příjezdu nedokázala úplně polevit. Otočí se na bok a přitáhne si přikrývku blíž k bradě, ne proto, že by jí byla zima, ale protože ten pohyb jí dává iluzi ochrany, hranice mezi ní a prostorem, který se zdá být příliš otevřený.

Z chodby se neozývá nic, žádný zvuk, žádný šelest, jen hluboké, rovnoměrné ticho, které nemá konkrétní zdroj, a právě v té bezzdrojovosti spočívá jeho tíha. Eliška si uvědomí, že kdyby tu byl jakýkoli drobný hluk, vrzání, šustění, cokoliv, mohla by si ho zařadit, dát mu jméno, přisoudit ho materiálu, větru, gravitaci, ale prázdnota jí nic nenabízí, a tak si její mysl začne vytvářet vlastní mapu prostoru, představuje si chodbu, dveře, komodu, stěny, a snaží se přesně určit, odkud před chvílí cítila ten nepatrný posun vzduchu.

Zavře oči, ale neusne, jen naslouchá vlastním myšlenkám, které se střídají mezi únavou a bdělostí, mezi racionálním vysvětlením a tichou otázkou, kterou si stále odmítá položit naplno. V určitém okamžiku si uvědomí, že si představuje, jak by dům vypadal, kdyby byl skutečně opuštěný, jak by působil bez nábytku, bez jejích věcí, bez stopy lidské přítomnosti, a ta představa ji zasáhne nečekaně silně, protože jí dojde, že dům už teď působí spíš jako místo, které čeká, než jako místo, které je prázdné.

Pomalým pohybem se znovu posadí a tentokrát se nerozhlíží po pokoji, ale poslouchá vlastní dech, snaží se ho zpomalit, vyrovnat, dát mu rytmus, který by mohl překrýt drobné výkyvy v prostoru. Její srdce se postupně uklidňuje, ale tělo zůstává napjaté, jako by čekalo na potvrzení, že všechno je v pořádku. Po chvíli vstane a přejde k dveřím ložnice, otevře je jen na úzkou škvíru a nechá do místnosti proniknout o něco víc tmy z chodby, jako by tím chtěla zmenšit rozdíl mezi dvěma prostory, smazat hranici, která ji znervózňuje.

Chodba je nehybná, nábytek stojí přesně tam, kde byl, stíny se nepohnuly, a přesto má pocit, že prostor je o něco těsnější než před hodinou, jako by se stěny nepatrně přiblížily. Ten dojem je tak slabý, že by ho jindy přehlédla, ale teď jej vnímá ostře,

téměř fyzicky. Zavře dveře zpět a vrátí se do postele s vědomím, že dnešní noc nebude hluboká, že spánek přijde jen po částech, přerušovaný, lehký, plný bdělých okamžiků.

A právě když si myslí, že už její tělo konečně polevuje, že napětí pomalu ustupuje do pozadí, dojde jí jedna věc, která ji přiměje znovu otevřít oči do tmy: od chvíle, kdy zhasla světla, nezaslechla ani jediný zvuk zvenčí. Žádný vítr. Žádné vzdálené auto. Žádné kroky na šterku. Vesnice jako by zmizela. Zůstala jen ona a dům.

A ta izolace je náhle konkrétnější než jakýkoli zvuk.

Eliška zůstává ležet a nechává tu myšlenku v sobě chvíli doznívat, jako by testovala, zda se při delším soustředění rozpadne, nebo naopak zesílí, a čím víc se snaží vybavit si běžné noční zvuky, které zná z města, vzdálené hučení dopravy, občasné zavrčení motoru, tlumený hlas z ulice, tím víc si uvědomuje, že tady nic takového není, že prostor kolem domu je uzavřený jako skleněná nádoba, v níž se vzduch téměř nehýbe. Přetočí se na záda a zahledí se do stropu, který v šeru splývá s tmou, a v tom pohledu je cosi vyčerpávajícího, protože čeká na něco, co se nepojmenovává, jen tuší, že by to mohlo přijít.

Po chvíli si uvědomí, že jí vyschlo v ústech, a vstane znovu, tentokrát pomaleji, aby nerušila vlastní rovnováhu, jako by i prudší pohyb mohl něco spustit. Otevře dveře ložnice a vyjde do chodby, kde tma působí hutněji než v pokoji, a na okamžik má pocit, že stojí na hraně prostoru, který není úplně její. V kuchyni je ještě o něco světleji, protože závěsy nejsou zcela zatažené, a ona si nalije vodu do sklenice, přičemž si všimne, jak hlasitě zní proud tekutiny v tichu domu, jako by každý zvuk měl ostřejší obrys než obvykle. Pije pomalu a sleduje obrys dveří, které vedou ven, jako by čekala, že se klika pohne, že se objeví náznak pohybu, ale dveře zůstávají nehybné, pevné, zavřené.

Opře se o kuchyňskou linku a najednou si uvědomí, že si nepamatuje, jestli zamkla. Ten detail je tak obyčejný, tak praktický, že by ho jindy považovala za samozřejmost, ale teď si nedokáže vybavit samotný pohyb klíče v zámku. Přistoupí ke dveřím a zkusí kliku, nejprve lehce, pak pevněji, a když cítí odpor zámku, projede jí tělem krátká, téměř trapná úleva. Přesto zůstává stát u dveří o chvíli déle, ruka stále na klíče, a v tom doteku si uvědomí, jak je její tělo napjaté, jak čeká na něco, co se zatím neděje.

Vrátí se do ložnice a tentokrát nechá dveře otevřené, jako by chtěla propojit oba prostory, aby žádná část domu nezůstala oddělená, aby mohla slyšet všechno najednou. Leží a sleduje tmavý obdélník dveří, který je o něco světlejší než okolní stěny, a v tom rámu si začíná představovat obrysy, které tam nejsou, jen náznaky stínů, které vznikají ze změny světla, a její mysl je ochotná je dotvářet, hledat v nich tvar, význam, přítomnost.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dům bez hodin.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.